

kteřé podle druhého odstavce § 292 c. ř. s. je důkaz nesprávnosti připsuštěn, sluší z toho všeho usuzovati, že doklad o bezvinnosti může býti nahrazen i jiným přípustným důkazem soudním, a tu je pro tuto rozepři rozhodným, že se žalobci podle odvolacího zjištění důkaz jeho bezvinnosti úplně podařil, ačkoli nebyl s to podati dovolatelce dostačitelny doklad úřední o své bezvinnosti, když sice trestní řízení proti němu pro zločin žhářství bylo zastaveno, ale byl uznán vinným přestupkem zákazu kouření na nebezpečných místech podle § 452 tr. zák. a když, jak bylo zjištěno, toto jeho trestné provinění nebylo v příčinné souvislosti s vypuknutím požáru.

Čís. 8110.

Zavázal-li se manžel při rozchodu manželů, že bude manželce poskytovat příspěvek na zlepšení její výživy, pokud s ní nebude žiti ve faktickém manželském společenství, a že jí daruje zároveň pro případ svého úmrtí určitý peníz, manželka pak prohlásila, že tento dar přijímá a že není oprávněna proti manželi činiti další nárok z důvodu výživného, — platila tato úmluva i pro případ, že odloučené žiti manželů bylo napotom rozvodem nebo rozlukou zpečetěno.

Nárok manželky na placení výživného jest rázu soukromoprávního.

(Rozh. ze dne 2. června 1928, Rv II 836/27.)

V žalobě o rozvod manželství od stolu a lože domáhala se žalující manželka na manželi též placení výživného. Oba nižší soudy uznaly ohledně výživného podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu ohledně výživného zamítl.

Důvody:

Oba nižší soudy pokládají žalobní nárok za oprávněný z toho důvodu, že úmluva stran podle notářského spisu ze dne 15. prosince 1923 o výživném, jež žalovaný má žalobkyni poskytovat, neznamená konečnou úpravu výživného pro celou budoucnost a že zejména úprava neplatí pro případ, kdyby dodatečně došlo k soudnímu rozvodu manželství stran. Dovolací soud nesouhlasí s tímto právním názorem. Podle notářského spisu zavázal se žalovaný, že bude žalobkyni poskytovat ročně 2 q pšenice na zlepšení její výživy po dobu, pokud se žalobkyně nebude žiti ve faktickém manželském společenství, a daruje zároveň žalobkyni pro případ svého úmrtí 2.000 Kč. Žalobkyně naproti tomu prohlásila v notářském spise, že přijímá tento dar, jež odvolati žalovaný se vzdává, a že proti žalovanému z důvodu výživného nebude další nárok činiti a činiti oprávněna není. Doslov této úmluvy, zejména skutečnost, že žalobkyně přijímá z důvodu výživného dar pro případ úmrtí žalovaného a že se vzdává dalších nároků z téhož důvodu bezpodmínečně a časově neomezeně, nasvědčuje tomu, že bylo vůlí stran, by tato úprava jejich

majetkových poměrů měla platnost provždy, leda že by došlo opět k manželskému spolužití. Výklad, který této úmluvě dávají nižší soudy, že tato úprava výživného byla stranami míněna jen dotud, dokud fakticky nebudou manželsky spolu žít, dokud tedy jejich odloučené žití nebude soudním rozvodem nebo rozlukou zpečetěno, nemá opory v doslovu a smyslu smlouvy, která nijak nevyznačuje, že smluvní strany měly úmysl, upravit své poměry jen s omezením předpokládaným nižšími soudy. Žalobní nárok, by bylo nově vyměřeno výživné pro žalobkyni vzhledem na žalobkyni uplatněný — nyní již pravoplatně uskutečněný — rozvod manželství z viny žalovaného, jest tedy posuzovati na tom základě, že již před rozvodem strany spolu nežily a při přerušení manželského spolužití již konečně se dohodly o výživném manželky. Pokud se týče otázky, zda se manželka může nároku na výživné, příslušejícího jí proti manželovi podle § 91 obč. zák. platně vzdáti, nelze sdíleti stanovisko odvolacího soudu, že nárok ten jest určen nejen hledisky ryze soukromoprávními, nýbrž i zájmy veřejnoprávními a že jej soukromou dohodou stran nelze vyloučiti, ba ani omeziti na míru tak skrovnou, jako v tomto případě stanoví notářský spis. Stanovisko toto, hájené dřívější judikaturou, jest nynější judikaturou dávno již opuštěno a platí obecný názor, že řečený nárok jest nárokem soukromoprávním a že se ho tedy manželka může vzdáti nebo libovolně jej omeziti jako každý jiný nárok soukromoprávní. V judikátu čís. 244 býv. víd. nejv. soudu (čís. 1678 sb. úřední) jest ostatně přímo vysloveno, že, vzdala-li se manželka ve smíru při dobrovolném rozvodu bezpodmínečně a za každé okolnosti nároku na výživné proti manželu, jest toto vzdání se pro ni závazné a sprostňuje manžela jeho zákonné povinnosti vyživovací proti ní podle § 91 obč. zák. Že tato zásada platí i pro případ, když taková dohoda byla uzavřena při dobrovolném rozchodu manželů, jest přirozeno, neboť ani při dobrovolném soudním rozvodu nepůsobí soud na uspořádání majetkových poměrů manželů, prohlásí-li tito, že se v tom směru dohodli (§ 105 obč. zák.). Vzdala-li se žalobkyně dalších nároků na výživné proti manželu, jest to tudíž považovati za závazné, to tím spíše, když ani netvrdí neplatnost řečeného smíru podle § 1385 obč. zák.

Čís. 8111.

Nemocnice Milosrdných bratří ve Valticích jest právním podmětem, jměním účelovým, jež konvent jen spravuje.

(Rozh. ze dne 2. června 1928, Rv II 855/27.)

Zůstavitel ustanovil v závěti dědicem nemocnici Milosrdných bratří ve Valticích. K pozůstalosti přihlásil se jednak žalobce ze zákona, jednak konvent Milosrdných bratří ve Valticích ze závěti. Byv poukázán na pořad práva domáhal se žalobce na konventu, by byla závěť prohlášena neplatnou. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v